

Raibā pasaka

Šis rūķis ir pavisam raibs, jo ir krāsots ar centīgu bērnu uzslavām, blēņdaru stiķiem un niķiem, tintes pilieniņiem un maizītes drupačām, sveces gaismiņu un uguns dūmiem. Viņš dzīvo uz lielās petrolejas lampas, jo tur ir visgaišākais, bet rūķis ir liels grāmatu lasītājs nu kā jau skolas rūķis. Šis mazais vīriņš, kas gan vairāk atgādina krīta gabaliņu, nav vis kaut kādas skolas rūķis, bet gan Kubalu skolas rūķis. Visvairāk rūķis lepojas ar to, ka bijis personīgi pazīstams ar šīs skolas pirmo skolotāju Ernestu Dinsbergi. Viņi abi reizē skolā ieradās, skolotājs, lai mācītu Dundagas apkārtnes bērnus, bet rūķis, lai te visu pieskatītu. Un pieskatāmā taču te tik daudz: vai tinte vienmēr pudelītēs iepildīta, vai zoss spalvas rakstīšanai uzasinātas, vai grifelītes kāds blēņdaris nav norakstījis, vai visiem bērniem maizīte uz skolu līdz iedota un malka ziemai sagādāta.

Arī šodien, kad bijām skolā, viņu tur sastapām. Sēdēja uz savas lampas, lasīja Sofijas Dravnieces atmiņu grāmatiņu un gardi smējās, bet blakus sev bija nolīcis mazītiņu krūzīti ar ūdenī izmērcētām cukura drupačām. Tas ir rūķa lielākais gardums vēl no tiem tālajiem laikiem. Pie sirmā skolotāja rūķītis tagad čāpo uz netālajiem kapiem savu reizi aprunāties, jo katru dienu ir tik daudz jaunumu. Viņš kļuvis vēl apzinīgāks, jo tagad ir skolas – muzeja galvenais pārraugš. Rūķis ir ļoti apmierināts, jo ar viņu kopā te strādā ītie cilvēki – Ivars un Gunita, kas prot cienīt un godāt šo skolu ar visu tās labo gariņu - Kubalu skolas rūķi.